U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Marie Turkové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelece v právní věci žalobce: **S. S.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2006, č. j. OAM - 533/VL - 10 - 05 - 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 2. 2007, č. j. 62 Az 29/2006 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatel brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), a současně bylo rozhodnuto o tom, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatel uvádí výslovně důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž toliko specifikuje důvody podle písm. a) a d) citovaného ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., když namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí napadeného kasační stížností.

Nutno uvést, že jako důvod žádosti o azyl uvedl stěžovatel v azylovém řízení obavy o vlastní život kvůli jednání ze strany neznámých mužů, kteří po něm požadovali 3000 hřiven za to, že na „jejich území“ chce žít a pracovat. Bylo mu vyhrožováno v období po parlamentních volbách, v průběhu kterých odmítl nabídku, aby agitoval ve prospěch Strany regionů. Před volbami byli uvedení muži placeni jako agitátoři a po volbách již jej vydírali ze soukromých pohnutek; stěžovatel vypozoroval, že se živili vymáháním peněz. Na Ukrajině neměl potíže se státními orgány ani s policií a také se na státní orgány o

pomoc před vymahači neobrátil. Své problémy řešil vycestováním ze země původu - Ukrajiny dne 22. 4. 2006 do České republiky, kde chce žít a pracovat. Tyto okolnosti byly v řízeních dále rozvedeny a specifikovány s tím, že stěžovatel je přesvědčen, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu vzhledem k jeho osobní situaci, a rovněž tak důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 a doplňkové ochrany podle § 14a citovaného zákona. Stěžovatel považuje rozsudek krajského soudu za nezákonný pro nesprávné posouzení právní otázky pronásledování podle § 2 odst. 5 zákona o azylu a důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) tohoto zákona tímto soudem, a dále namítá nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Z uvedených důvodů navrhuje, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:
a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že v té části, kde stěžovatel argumentuje kasačními důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. - nesprávné posouzení právní otázky při vyhodnocování jeho azylových důvodů, lze uvést následující: touto otázkou se Nejvyšší

správní soud vnitřně jednotně a nerozporně zabýval v řadě svých předchozích rozsudků. Pro příklad lze uvést rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 293/2005, sp. zn. 4 Azs 15/2005 nebo sp. zn. 2 Azs 147/2004. Nejvyšší správní soudu dále konstatuje vzhledem k výše uvedenému, že postup krajského soudu tak nebyl v rozporu se zákonem a nedošlo k naplnění důvodů kasační stížnosti uvedených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

K namítanému důvodu kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí ve světle konstantní judikatury, že není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 74).

Obava z jednání ze strany soukromých osob není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu stěžovatele dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny. V tomto směru soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 22/2004.

Námitkou stěžovatele, že mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť tato nebyla uplatněna v žalobním řízení. K namítanému porušení ustanovení § 14a azylového zákona pak Nejvyšší správní soud toliko uvádí, že důvody udělení doplňkové ochrany se správní orgán v azylovém řízení nezabýval, neboť toto ustanovení zákona v době jeho rozhodování nebylo účinné, a proto nemohlo být ani předmětem soudního přezkumu.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že posouzení dané právní otázky krajským soudem se naprosto nevymklo z obvyklé a ustálené rozhodovací praxe, když tatáž otázka již byla totožně posouzena a rozhodnuta opakovaně dříve. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgán a následně i soud vycházel a jakými právními úvahami se při rozhodování řídil.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji. O odkladném účinku Nejvyšší správní soud nerozhodoval - je stanoven přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu